

Jsou dokonalý pár. Mají dokonalý plán. Potřebují jen dokonalou oběť.

Rose Carlyle

NIKDO SE NICH NEDOTZVÍ

The background of the cover features a dark, stormy sky with a bright yellow light source, possibly a lighthouse or a flare, shining down. A large, dark, triangular shape, resembling a shadow or a sail, dominates the center. At the bottom, a small sailboat is visible on the dark water. The overall mood is mysterious and suspenseful.

THRILLER

přeložil
Ondřej Horník

NIKDO SE NIC NEDOZVÍ

Copyright © 2024 by Rose Carlyle

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6956-8 (pdf)

Rose Carlyle

NIKDO SE NIC NEDOZVÍ

přeložil Ondřej Horník

VENDETA

KAPITOLA PRVNÍ

EVE

Spokojeně se vznáším v moři snů, když vtom mě nad hladinu spánku vytáhne polibek. Xander leží jen kousek ode mě, v modrých očích mu jiskří a tváří se, jako by se omlouval, že mě probudil, ale vlastně ho to vůbec nemrzí. Přetáhl nám peřinu přes hlavy, aby nás ukryl před chladným jarním ránem, zabalil nás do kokonu tlumeného světla. Je tak krásné neprobouzet se o samotě.

„Dobré ráno, krásko,“ řekne a znovu mě políbí.

„Kolik je hodin?“

„Ty jsi fakt romantička, Eve,“ zasměje se.

„Jen nechci přijít pozdě. Čeká mě velký den a dělat dobrý první dojem moc neumím. Z nervozity se mi svírá břicho.“

„Nemusíme spěchat,“ zašeptá a přejede mi prsty po zádech. „Znám dobrý způsob, jak tě té nervozity zbavit.“

Do Sydney jsme se Xanderem dorazili včera lodí z Fidži, čímž jsme definitivně ukončili naše šestiměsíční putování napříč Tichým oceánem. Jakmile jsme prošli pasovou kontrolou, vzali jsme si taxi do Xanderova bytu, tam jsme se zhroutili do postele a okamžitě jsme oba odpadli.

Mám strašnou radost, že mě vzal k sobě domů. Chtěla bych, aby takhle začínal každý den. Chci se každé ráno po zbytek svých dnů probouzet v jeho náručí.

Xander mě políbí na krk, rukama mi bloudí po těle. „Jsi tak nádherná.“

Spolknu odpověď, že tohle mi ještě nikdy nikdo neřekl. Pořád mě hlodají obavy, že jsme se během cesty dali dohromady jenom proto, že jsem byla jediná ženská na míle daleko. Jsem hubená, mám světle zelené oči a pleť tak bledou, že jsem se nedokázala opálit ani během půl roku na vlnách Pacifiku. Atraktivní je na mně jen jediná věc: mám nezvykle tmavé zrzavé vlasy, jejichž odstín je téměř mahagonový.

Převalím se na Xandera a koutkem oka zahlédnu fotografii v rámečku na nočním stolku. Objímá na ní rozesmátou opálenou blondýnu: svou bývalou přítelkyni Charlotte. Včera večer si té fotky nejspíš ani jeden z nás nevšiml. Rozešli se ještě předtím, než jsme se my dva vůbec potkali, ale stejně mi připadá trochu divné válet se v posteli s klukem dřív, než vůbec stihl odklidit fotku svojí bejvalky.

Xander si všimne, na co se dívám. „Pardon.“ Schová obrázek do zásuvky v nočním stolku a znovu mě sevře v náručí. „Tohle je teď náš domov, Eve.“

Ranní klid prořízne pronikavý zvuk. Pevná linka.

„Nevšímej si toho,“ řekne Xander.

Naskočí záznamník, který leží hned vedle postele. Chladný a úsečný ženský hlas během dvou sekund úplně zkazí atmosféru v místnosti.

„Alexandere, tady matka. Zarezervovala jsem nám na poledne stůl ve Skipper Jack's. Otec včera večer poslal řidiče, aby ti odvezl tvůj lexus. Stojí dole na obvyklém místě. Vezmi si nějaké slušné kalhoty a tu bílou lněnou košili, kterou jsi ode mě dostal k Vánocům. A proboha tě prosím, hlavně přijď včas. Udělala jsem rezervaci pro šest. Dorazí i Charlotte. Říkala mi, že její otec bude nabírat nějaké lidi. Myslím, že máš u té báječné mladé dámy poslední šanci, synku. Tak si koukej pohnout, a hlavně si nezapomeň vyžehlit košili.“

Vzápětí zavěsí.

Chvíli na sebe jen ztuhle zíráme. Instinktivně mám chuť se rozesmát. Proboha. Kdo kromě anglické královny sám sebe v posledním století tituloval *matka*?

Hned následující myšlenka však rozhodně k popukání není. Xanderova máma pozvala jeho bývalou přítelkyni na společný oběd coby oslavu jeho návratu z cest. Bývalou přítelkyni, jejíž otec má právní kancelář, a Xanderovi rodiče by chtěli, aby si jejich syn právě tam našel první opravdové zaměstnání.

„Měl jsi jim o nás říct,“ poznamenám.

„Moji rodinu nechme na jindy...“

Telefon se znovu rozdrní. Možná *matka* zapomněla dodat, které boty se nejlépe hodí k té lněné košili.

Tentokrát však Xander nepočká, až se probudí záznamník. Natáhne se, popadne kabel a vytrhne ho ze zdi.

Zatímco si Xander v koupelně holí svůj námořnický plnovous, pustím se v kuchyni do hledání nějakého jídla, které by ještě nebylo prošlé.

„Takže co vašim řekneš?“ houknu na něj a snažím se znít bezstarostně. „Tvoje matka si podle všeho myslí, že jste s Charlotte pořád ještě spolu.“

Ze dveří vykoukne napůl oholený Xander. „Vždyť jsi slyšela, jak jsem s mámou telefonoval, když jsme byli v Mexiku. Řekl jsem jí, že jsem single.“

„Tak je to máma, nebo matka?“

Xander ukáže na fajnový porcelán, který jsem nachystala na kávu, jako by to byl klíč k matčině povaze. „Máma se ráda tváří jako něco lepšího. Předstírá, že jí říkáme matko. Hraje si na to, že patří k nějaké imaginární australské aristokracii. Všem svým kamarádkám nejspíš tvrdí, že jsme s Charlotte pořád spolu a ona se prostě jen musela vrátit dřív, protože ji trápila mořská nemoc.“

„Charlotte se ale přece musela vrátit *přesně proto*.“

Když jsme se potkali, byl už Xander jen kousíček od splnění svého životního snu. On i Charlotte nedávno ukončili univerzitní studia a za dědictví po dědečkovi si koupil *Joy*, malou, leč robustní jachtu, kterou předchozí majitelé prodávali za hubičku, protože se nikomu nechtělo letět kamsi do odlehlých končin Mexika jen proto, aby si tam vyzvedl loď. A přesně to Xander se Charlotte udělali. Využili pár měsíců volna mezi školou a nástupem do práce, nastěhovali se na palubu *Joy* a vyrazili na cestu do Austrálie. Plán byl takový, že pokud se Charlotte tenhle životní styl zalíbí, našetří nějaké peníze, nechají jachtu zrenovovat a pak na ní obeplují svět.

Charlotte se ovšem tenhle životní styl nezalíbil. Hned po prvním úseku cesty podél západního pobřeží Mexika nečekaně dala Xanderovi kopačky, sbalila si kufry a odletěla domů. Já jsem Xandera potkala, když utápěl svůj žal v jedné vesnické krčmě. Přemýšlel nad tím, že dá celému dobrodružství vale, ale vzhledem k blížící se sezoně hurikánů nemohl *Joy* v Mexiku nechat. Měl proto před sebou skličující vyhlídku na osamělou plavbu napříč celým Tichým oceánem.

V náhlé pohnutce jsem mu nabídla, že mu budu dělat společnost. Na palubě jachty jsem sice v životě nestála, ale už několik měsíců jsem se toulala s batohem na zádech po Latinské Americe a tohle znělo jako zajímavější způsob, jak se dostat domů. Nechtělo se mi trpět spoustu hodin skrčená na sedačce v letadle. A také jsem neměla kam spěchat. Moji rodiče zemřeli při bleskových povodních na Novém Zélandu, když mi byly čtyři. Po roce v pěstounské péči jsem se přestěhovala do malého městečka v Západní Austrálii k babičce, své jediné žijící příbuzné, ale ta podlehla rakovině, když mi bylo šestnáct. Za posledních šest let se ze mě stala celkem světoběžnice. Mou důvěru v Xandera posilovalo i to, že se

nerozpakoval upřímně mluvit o stinných stránkách plavby. Nezdráhal se mi říct o nejistém časovém výhledu nebo o nepohodlí, když natrefíme na špatné počasí, přestože kdyby mě odradil, šance potkat nějakého dalšího ke všemu svolného blázna byla mizivá.

„S Charlotte jsme se rozešli,“ řekne teď Xander. „Nemůže čekat, že se k ní připlazím s prosíkem. A už vůbec ne, až se na tom obědě objevíme spolu. Nemůžu se dočkat, až tě našim představím. Budeš se jim líbit,“ usměje se a prohrábne mi vlasy, jako by chtěl naznačit, že jeho rodiče je budou zbožňovat stejně jako on sám.

Na podlahu v kuchyni dopadne kapka pěny na holení. Zaženu Xandera zpátky do koupelny. Občas si říkám, že je můj kluk nejspíš úplnej magor. Jeho rodina v žádném případě nebude šťastím bez sebe z toho, že vyměnil Charlotte, dceru partnera v prestižní právnické firmě, a překrásnou k tomu, za takovou utáplou chudinku, jako jsem já.

Xanderova máma možná předstírá, že patří k aristokracii, ale na bohatství jeho rodičů nic imaginárního není. Tenhle úžasný byt je jejich. Budova, ve které se nachází, původně sloužila jako kostel a vnější kamenná zeď odvážně kontrastuje s moderními čistými liniemi interiéru. Vitrážové okno propouštějící dovnitř paprsky ranního slunce zalévá obývací pokoj modrým světlem, takže to tu vypadá trochu jako v kouzelné podmořské jeskyni.

Když se Xander znovu objeví, vrazím mu do ruky plechovku. „Kafe je na tobě. Mně by trvalo tejden, než bych přišla na to, jak se tenhle stroj používá.“

Vesele se na mě zakření.

„Tvoje máma zamluvila stůl pro šest,“ poznamenám, když se usadím na barové židli a pohodlně zkřížím nohy pod sebou. „To znamená rodiče, tvoje sestra s manželem a ty se Charlotte.“

Tři pohodlně sedící páry. Dokáže restaurace usadit jednoho člověka navíc?“

„Však oni tě někam vmáčknou.“

Hm, to nezní moc slibně.

„Heleďte, já si fakt nemyslím, že to je vhodná příležitost, abys mě představoval svojí rodině, zvláště když tam bude i Charlotte. Měl bys jít beze mě. Stejně se tam nemůžu objevit v těchhle ušmudlaných hadrech.“

„Koupíme ti něco na sebe.“ Xander mi podá kouřící šálek espressa. Vypadá lahodně, ale když ho zvednu ke rtům, moc mi nevoní.

„Mých posledních pár dolarů padlo na Fidži za zásoby na cestu.“ Při pomýšlení na svoji zoufalou finanční situaci se nervózně ošiju. Abych měla na cestování, prodala jsem většinu svého majetku včetně šicího stroje, který mě předtím živil. Na Fidži mi nejenom došly peníze, ale taky jsem tam utopila telefon. A Xander je na tom podobně bídně. Rodiče mu řekli, že už ho nebudou dál podporovat, a chtějí, aby začal za tenhle byt platit nájem.

„Máme pět set dolarů,“ sáhne do kapsy a vytáhne hrst bankovek, které včera vyměnil.

„To jsou poslední peníze, které máš. Nemůžeš je vyhodit za oblečení.“

„Máš pravdu,“ přikývne. „Víš ty co? Nech si je u sebe. Postaráš se, aby nám vydržely, než si jeden z nás najde práci.“

Schovám peníze do kapsy. „Mohli bychom zajet ke mně a vyzvednout nějaké moje šaty?“

„Některé z těch, co jsi navrhla? Rozhodně je chci vidět, ale na cestu do Parramatty nemáme dost času. Whale Beach je odsud hodinu na sever a máma nesnáší nedochvilnost. Nechutná ti?“ ukáže na šálek kávy, které jsem se zatím sotva dotkla. „Jsi tak moc nervózní?“

„Asi jo. Je mi jasné, že špatně vyslovím svou objednávku nebo... já nevím... převrhnou skleničku s vínem.“

Odložím šálek na ostrůvek a přejdu k vitrážovému oknu. V dálce je vidět ocelový most, klenoucí se nad třpytivou vodou přístavu Port Jackson.

Popravdě se mi v břiše svíjí klubko zmijí. Xander si toho nejspíš nevšiml, ale já prostě nemluvíím stejně jako on a *matka*. Xander má vystudovaná práva, zatímco já jsem nedokončila ani střední školu. Když babička zemřela, měla jsem na výběr: Mohla jsem se vrátit k nějakým pěstounům a dostudovat, anebo si najít práci a spolubydlení. Po smrti rodičů jsem žila ve dvou náhradních rodinách, protože úřady dlouho nemohly najít žádné moje příbuzné, a rozhodně jsem to nechtěla zakusit znovu. Takže jsem si od té doby vydělávala šitím.

Nehledě na to, že jsem se za svůj život stěhovala tolikrát, že už nikam tak úplně nepatřím. Když mi táhlo na dvacet, vrátila jsem se na Nový Zéland, protože jsem si znovu chtěla najít vztah k rodné zemi, ale po roce mě zlákala možnost vydělat si víc peněz v Sydney. Jakmile jsem měla dost našetřeno, vydala jsem se jen s batohem na cesty po Latinské Americe. Můj tulácký životní styl Xanderovy rodiče ohromí jen stěží.

Xander ke mně zezadu přistoupí a obejmě mě kolem pasu. „Možná by pro mě bylo jednodušší, kdybys pro dnešek zůstala tady – ale byla by to chyba. Musíme naší rodině ukázat, že to spolu myslíme vážně. Že jsme pár.“

Povzdechnu si, políbím ho na tvář a vyrazím se osprchovat, zatímco on se začne probírat šesti měsíci nahromaděné pošty.

Když scházíme do podzemní garáže, stáhne z kroužku jeden klíč a podá mi ho. „Tenhle bude tvůj.“

Strčím si ho do kapsy. *Můj klíč*. Xander mi dal svůj klíč a svoje peníze. Vykročíme k lexusu a moje úzkost pomalu opadá. Je mi oddaný. Jeho rodiče to uvidí. Jestli to dneska půjde dobře, možná se zase dočkám pocitu, že patřím do nějaké rodiny – pocitu, který mi chyběl celých těch šest let od chvíle, kdy zemřela babička.

Vyjedeme z garáže na jasné denní světlo. Mám na sobě to nejlepší oblečení, které jsem vystrachala – šalvějově zelené tričko a béžové plátěné kalhoty. Když přejíždíme přes most nad přístavem, otevřu přihrádku na rukavice. Vyklouzne z ní reklamní brožura restaurace Skipper Jack's. Pod snímkem nevěsty a ženicha se skví nápis: Nejlepší místo pro váš výjimečný den.

„Xandere, v tom podniku se pořádají *svatby*“, poznamenám. „Nedoufá snad tvoje máma, že si dneska obhlédnete místo, kde byste se mohli s Charlotte vzít?“

„To je nejspíš jen stará brožura z doby, kdy se vdávala moje sestra.“

Zopakuju si v duchu jména lidí v Xanderově rodině – jeho sestra je Lauren, její manžel Niccolò. „Jak mám oslovovat tvé rodiče? Pane a paní Blairovi? Nebo Richarde a Patricie?“

Xander se uchechtne. „Dickie a Trish. Nebuď přehnaně uctivá, nebo ti rázem půjdou po krku.“

Cože? Být slušná je špatná strategie? Co je to za lidi?

„Xandere, nechápu, že nejsi ani trochu nervózní. A už vůbec nerozumím tomu, proč tam má být Charlotte. Vždyť jste se rozešli už před kolika měsíci. Copak to pro ni nebude trapné?“

„Když si moje matka vezme něco do hlavy, nemá smysl cokoliv namítat,“ pokrčí rameny. „Dělá si, co chce, bez ohledu na to, co říkají ostatní. Charlotte nejspíš to pozvání přijala prostě proto, že je to jednodušší než říct Patricii Blairové *ne*. Nelam

si s tím hlavu. Jakmile dorazíme, dám Charlotte jasně najevo, jaká je situace, a nenechám mámu, aby se do toho míchala.“

Mám chuť ho přimět, aby to otočil a vrátil se zpátky do bytu. Jak chce zabránit matce, aby se do toho pletla? „Tohle zní jako recept na katastrofu. I kdyby tví rodiče skousli, že jsi teď se mnou, Charlotte to jen tak přes srdce nepřenese. Její táta ti nedá práci a tvůj plán pořídit si větší jachtu vyletí komínem.“

„Najdu si nějaké jiné místo,“ opáčí Xander. „A větší jachtu jsem navíc stejně chtěl jenom kvůli Charlotte. Je zvyklá na luxus. My dva se můžeme vydat kolem světa v *Joy*, jakmile našetříme dost peněz na živobytí.“

„Protože já na luxus zvyklá nejsem?“ zavtipkuju.

Xander mi věnuje rychlý úsměv. „No jestli chceš, našetříme třeba na superjachtu.“

„Vždyť víš, že tě jen škádlím. Mně by stačil i vor z naplavených klád.“

„To si právě myslím. Ani bys nedostala mořskou nemoc.“

Těžko věřit, že jsem se kdy bála, že mě Xander odkopne, jakmile dorazíme do Sydney. Během cesty jsme byli příliš pohlceni naším kouzelným dobrodružstvím a novými zážitky, než abychom nějak víc mluvili o budoucnosti. Teď Xander bere náš sen o společné plavbě kolem světa jako hotovou věc.

„Napadlo tě někdy, kde bys teď asi byl, kdybych nakonec mořskou nemoc dostala? Nebo kdyby se Charlotte neudělalo špatně?“ Město jsme už nechali za sebou a lexus teď uhání po silnici lemované eukalypty. Pohled na tolik zeleně je po měsících na moři ohromující změna.

„Ale vždyť tobě přece *taky* bylo špatně, vzpomínáš? Teď na posledním úseku do Sydney. Každé ráno jsi zvracela.“

Připadá mi, že mám poprvé od chvíle, kdy jsme opustili Fidži, konečně jasnou hlavu. Nejspíš proto, že jsem se dneska

poprvé za celou tu dobu pořádně vyspala. A Xanderova slova v ní teď rozhoukala poplašené sirény. „Máš pravdu. Celou cestu napříč Pacifikem mi bylo dobře, ale pak jsem najednou nedokázala udržet snídani v žaludku.“

„Ale dneska ráno, když už jsme na pevnině, jsi byla v pohodě, vid’?“ Xanderův tón se zřetelně proměnil.

„Pořád je mi trochu divně.“

„Eve, nejsi těhotná? Nemáš zpoždění?“

Ruka mi sklouzne na břicho. „Na cestách se na to nedá spolehnout. Co jsme opustili Mexiko, dostala jsem to možná tak jednou.“

„Posledních čtrnáct dní jsme měli dost ošklivé počasí,“ poznamená Xander, „a teď jsi nervózní ze setkání s mými rodiči. Jsem si jistý, že o nic jiného nejde.“

Podívá se na mě, modré oči plné nevyřčených otázek. Co dalšího v nich ještě vidím? Přesně v tuhle chvíli bych měla z jeho pohledu poznat, jestli jsem pro něj jenom prázdninový úlet.

Mám ta slova na jazyku. *Připadám si jinak. Tohle nejsou jen nervy.*

Nedokážu je ale vyslovit. Příčí se mi představa, že by se to mezi námi změnilo. A možná právě proto se to stane. Odmlčím se a bojím se promluvit, takže Xander přestane dávat pozor na cestu.

KAPITOLA DRUHÁ

Zaječí klakson. Před očima se mi blýskne chrom. Svět pukne a já vykřiknu.

Náraz oceli.

Ticho. Tlak. Jsem pohřbená v něčem měkkém a krémově bílém. V polštáři. Odtáhnou se a podívám se na Xandera. I on má do něčeho zabořenou tvář.

Airbagy.

Jsmo v pořádku. Měli jsme nehodu, ale airbagy zafungovaly. Přežili jsme.

Vůbec mi nedává smysl, co vidím venku před autem. Čelní sklo zmizelo. Místo něj je chrom. Stříbrná stěna.

„Xandere,“ řeknu, ale žádná slova se neozvou. Všechno přehlušuje řinčení v uších.

Tlak na rameni. Něco mě táhne za ruku. Dveře spolujezdce jsou otevřené. Nějaký velký, statný muž mě vyprošťuje z auta.

„Xander,“ zasípám. „Pomozte Xanderovi.“

Muž mi zahákne ruce v podpaží a táhne mě pozpátku ze sedačky. Nohy mi kloužou po nějaké tekutině. V nose mě zaštipou výpary. Benzin.

Vepředu není silnice, jen stěna chromu. Pomalu se mi vrací sluch. Slyším, jak někdo křičí.

„Vytáhněte toho druhého!“

„Položte ji na krajnici!“

„Odtáhněte ji dál! Tady to není bezpečné!“

Hlasy znějí tlumeně, jako bych měla hlavu pod vodou.
Zírám na nebe.

„Pomozte mému klukovi,“ požádám svého zachránce
a on zmizí.

Ležím na zádech. Pokusím se pohnout. Paží mi vystřelí
bolest. Zasažím druhou rukou a nahmatám štěrku.

Poblíž křičí nějaká žena do telefonu: „Pohněte si! Je tu
sakra hodně zraněných!“

„Můj kluk je pořád v autě,“ zanaříkám zoufale. „Potře-
buje pomoc.“

„Brian už je u něj,“ odpoví žena a ukáže kamsi prstem.

Už dokážu rozpoznat, co je ta chromová zeď. Cisterna
s benzinem. Leží převrácená napříč silnicí. Xanderův zmač-
kaný lexus je zpola pohřbený pod ní.

Statný muž táhne kaluží benzínu bezvládnou postavu.

„Xandere!“ vykřiknu.

Xander zvedne hlavu.

„Polož ho vedle té holky,“ řekne ta žena a muž položí
Xandera vedle mě. Posadím se a nakloním se nad něj.

„Xandere, slyšíš mě?“

Podívá se na mě a já se zahledím do cizích hnědých očí.

„Kdo to je? Tohle není Xander!“

Když se otočím zpátky k cisterně, vidím další nabouraná
auta – jedno je zakleslé pod kabinou tahače, další narazilo
zezadu do toho prvního.

Xander je pořád ještě v lexusu.

„Každou chvíli to může bouchnout!“ křičí ta žena. „Chyt-
ne od toho celý les!“

„Musíte pomoci mému klukovi!“ zaječím na vysokého
muže.

„Je to moc nebezpečný!“

Zůstanu na něj zírat s pusou dokořán. *On se nechystá Xandera zachránit?*

S námahou se vyškrábu na nohy. „Xandere, už jdu!“

Vykročím na silnici. Kaluž benzínu neustále roste.

„Paní, vraťte se!“

„Xandere!“ Vrhnu se k autu.

Chytí mě cizí ruce. Statný muž mě táhne zpátky, pryč z kaluže benzínu. Tělem mi projede ostrá bolest. Mám něco hodně špatně s rukou. Vytrhnu se svému zachránci – další nával bolesti – a rozběhnu se k lexusu, ke své lásce, svému životu, ke všemu, na čem mi záleží.

Xander je stále skrčený za volantem, jeho svalnaté tělo je strašlivě bezvládné, světlé vlasy má špinavé od krve. Už jsem skoro tam.

„Říkám vám, že to vybuchne!“

Odletím dozadu, všechno kolem hoří a jasně září. Svět pohltí plameny.

Jak jsem dopadla na zem, už si nevzpomínám.

KAPITOLA TŘETÍ

Nic není tak, jak jsem očekávala. Nevidím nic než oheň. V hlavě nemám nic než oheň.

Z nějakého důvodu čas plyne dál. Nemocniční pokoj se noří do tmy a pak se znovu rozednívá. Ručičky hodin na stěně se bez ustání plazí dokola.

Nechápu proč.

Sestry přicházejí a odcházejí, mluví na mě. Očekávají, že budu dělat věci jako jíst, pít a sprchovat se, ale nic z toho mi nedává smysl.

Dole pod hrůzou z Xanderovy smrti se skrývá ještě něco, ale nedokážu si vzpomenout co. Je to tam, ale nedovolím tomu vyplout na povrch.

Navštíví mě policie. Mluvili s několika očitými svědky. Říkají, že kromě Xandera zemřeli při nehodě další tři lidé. Záběry z palubní kamery ukázaly, že řidič cisterny usnul za volantem.

Sestry mluví o Xanderovi, ale mají to všechno popletené. Říkají mu Alexander. Říkají mu „řidič“. Říkají mu „váš přítel“. Chci jim povědět, že byl celý můj život, ale nedokážu najít slova.

Říkají mi, že nejsem vážně zraněná. Nejsem popálená, tlaková vlna z výbuchu mě odmrštila. Ani ruku nemám zlomenou. Byl to jen vykloubený loket. Spravili mi ho, hned jak mě přivezli do nemocnice.

Budete v pořádku, říkají. Nevědí, že když Xander zemřel, zemřela jsem i já. Říkají, že moc spím. Nechápou, že spánek je můj jediný únik ze světa bez něj.

Jsem stará žena. Je mi sto let a celé mé tělo je potetované žalem.

Plavba přes oceán je intenzivní zážitek a členové posádky poznají každou stránku osobnosti svých parťáků. Víím, že Xander mě miloval pro můj smysl pro dobrodružství. Byl nadšený, když jsem jen tak pro zábavu přijala nějakou výzvu – třeba jsem vylezla na útes nad pláží, abychom mohli obdivovat výhled, nebo se potopila bez kyslíku do hloubky jen proto, abych přinesla hrst písku z mořského dna. A já zase Xandera obdivovala za jeho šikovnost, díky níž dokázal řídit jachtu, i když mu bylo teprve něco přes dvacet. *Milovala* jsem ho však pro jeho laskavost. O všem se se mnou radil – od toho, kdo by měl držet noční hlídku, až po to, kam bychom měli plout dál, jako by *Joy* patřila nám oběma. Byl rovněž velkorysý a přátelský ke každému, koho jsme potkali, což pro mě vždycky bylo důležité.

Ať na něj teď ovšem myslím sebevíc, nedokážu ho přivést zpět.

„Eve?“

Ležím se zavřenýma očima, když ke mně dolehne ženský hlas. Okamžitě poznám, že to není některá ze sester. Ten hlas je veselý, přátelský a falešný. Je to jedna z *nich* – z lidí, kterým říkám supi.

„Vstávat a cvičit, Eve.“

Chci dál ležet s pevně zavřenými víčky, ale první pravidlo komunikace se supy zní: chovat se tak, jak po vás chtějí. A to teď znamená být přes den vzhůru. Otevřu oči a posadím se.

Majitelka hlasu se naklání nad mou postelí. Je jí něco přes třicet, na nose má hranaté brýle s výraznými obroučkami

a tvář jí obklopuje aura kudrnatých vlasů. Před obličejem se mi houpe její korálkový náhrdelník.

„Ráda vás poznávám!“ oznámí, jako by celý její život směřoval k tomuto okamžiku. „Jmenuji se Yasmin. Jsem součástí zdejšího týmu pro duševní zdraví. Sestry mi říkaly, že na tom nejste zrovna dobře.“

Měla jsem tušit, že něco takového přijde. Zaslechla jsem, jak jedna povídá druhé, že moje chování je „abnormální“. Po tom, co se stalo, by se ale přece jen abnormální člověk mohl chovat normálně.

„Měla jsem velké bolesti,“ odpovím a pokusím se narovnat svůj nemocniční úbor, který rozhodně není dělaný na kontakt s cizími lidmi. Musím Yasmin přesvědčit, že moje rány jsou čistě fyzické. „Prožila jsem vážnou nehodu. Měla jsem vykloubený loket a byla jsem v bezvědomí.“

„Já vím.“ Yasmin nadšeně přikyvuje. „Muselo to být traumatizující.“

Ta žena se vyžívá v žalu ostatních lidí. Zoufale touží po dalších podrobnostech. „Ten mladý muž, který zemřel,“ poznamená a s hranou lítostí se zamračí, „můžete mi o něm něco povědět?“

Mám chuť na ni zakřičet, ať vypadne. Jak si vůbec dovoluje mluvit o Xanderovi? Tenhle úplně cizí člověk si sem napochoduje a začne se vyptávat na osobní věci, jako by si sousedka přišla poklábosit o nejnovějším dramatu v ulici.

Její chování a vizáž – rozevláté šaty s pestrobarevným vzorem, paže ověšené záplavou náramků – ve mně probudí vzpomínku. Když moji rodiče zemřeli, byla jsem tak malá, že si je sotva pamatuju, ale vybavuju si pěstounské rodiny, mezi nimiž jsem se po jejich smrti přesouvala. Když policie konečně našla moji babičku, musela několik měsíců bojovat o to, aby se mohla stát mou opatrovnící. Sociální pracovníci

nabyli dojmu, že už je moc stará na to, aby se o mě zvládla postarat. Tehdy jsem ještě nevěděla, že se mě ze všech sil snaží mé jediné žijící příbuzné nepředat, ale pokaždé, když jsem uslyšela ty veselé hlasy a uviděla to jejich křiklavé oblečení, cítila jsem, že tihle lidé rozhodně nemají za cíl mé dobro.

Ti supi předstírali, že jim záleží na tom, jestli se o mě může postarat člověk, kterému už je přes sedmdesát, ale ve skutečnosti chtěli, abych potřebovala je samotné. Toužili věřit, že jejich všetečnost a ustaraný zájem mi pomáhají.

Když na její otázku neodpovím, zkusí to Yasmin jinak: „Doneslo se mi, že jste trochu rozhozená. Lékaři se obávali, jestli jste náhodou neutrpěla poranění mozku, ale na cétěčku se nic neukázalo.“

„Jsem v pořádku. Jen jsem měla migrénu,“ zalžu. Ve skutečnosti jsem neměla migrénu už pár měsíců, což u mě není zrovna obvyklé.

„Měla jste migrénu *dvanáct dní*?“

„Ono už je to dvanáct dní?“ Netušila jsem, že jsem v nemocnici tak dlouho.

„Po emocionálním traumatu bývá těžké udržet si pojem o čase.“ Yasmine svěsí koutky. Hádám, že tohle je její empatický výraz.

„Co Xanderovi rodiče? Čekali, že se s nimi sejdeme u oběda. Vědí, co se stalo?“ zajímám se.

„To už je vyřešené. Rodině všechno oznámila policie. Včera se konal pohřeb.“

Srdce se mi rozpadne v prach. Oni Xandera pohřbili?

„Přece by neudělali pohřeb beze mě.“

Yasmin se poprvé od chvíle, kdy vstoupila do pokoje, zatváří nejistě. „Mluvíme o rodině Blairových, že? Richard a Patricia Blairovi?“

Mohla by přece jen mít pravdu? Jistě, Xanderovi rodiče si nejspíš mysleli, že jsem na jachtě byla pouhá členka posádky. Nečekali, že se v té restauraci objevím také. Museli jim ale přece říct, že jsem byla v autě jejich syna. Pak by jim určitě došlo, že mě Xander chtěl na tu speciální rodinnou sešlost přivést... Že jsem pro něj musela být důležitá...

„Nějak mi to vůbec nemyslí,“ postesknou si. „Za to můžou ty léky.“

„Ne, nemůžou, Eve,“ namítne Yasmin tónem, jako by mě přistihla při lži. „Nedávají vám žádné léky, protože... kvůli vašemu stavu.“

Kvůli mému *stavu*.

Xanderovy modré oči na mě zírají, ptají se, žádají mě...

Yasmin zní, jako by byla někde daleko, jako bych byla stále ohlušená nárazem. „Když je pacient ve stavu změněného vědomí, lékaři rutinně provádějí krevní testy. Když jde o ženu v plodném věku, jeden z těchto testů...“

„O čem to mluvíte? Nejsem ve stavu změněného čehokoliv. Jsem úplně vzhůru.“

„Jste rozhodně čilejší, než jsem očekávala,“ podotkne Yasmin. Zní to trochu zklamaně. „Každopádně nemocniční předpisy vyžadují, abychom se ujistili, že pacienti mají domov, kam se mohou vrátit. A zdá se, že vy nemáte trvalé bydliště ani žádné blízké příbuzné.“

„Právě jsem se vrátila ze zahraničí. Nějaké věci mám u bývalých spolubydlících v Parramattě, můžu zůstat u nich.“

Mám pocit, jako by ve mně byly dvě osoby. Jedna odpovídá na Yasmininy otázky, zatímco druhá je zase v autě se Xanderem.

Každé ráno jsi zvracela.

Nechci přemýšlet. Odsunu se na kraj postele a spustím nohy na podlahu. Přála bych si, abych dokázala utéct, ale

úprk naboso po nemocniční chodbě by Yasminin názor na mé duševní zdraví rozhodně nevylepšil.

„Ano, adresa v Parramattě byla ve vašich záznamech,“ přitaká Yasmin. „Kontaktovali jsme proto lidi, kteří tam žijí. Řekli mi, že vás neznají. Jsem tady, abych vám pomohla, Eve. Nemáme rádi, když se jakákoliv mladá žena ocitne bez domova, ale když je navíc... Víte o tom, že ano?“

„Potřebuju na záchod.“ Vstanu a ze zásuvky v nočním stolku vytáhnu hnědou papírovou tašku se štítkem *Majetek pacienta*.

Jakmile se zamknu v koupelně, otevřu ji a vytáhnu svoje oblečení. Je trochu potrhané, ale použitelné.

Vlezu si do sprchy. Možná Yasmin odejde, když uslyší téct vodu. Možná se mi podaří nechat se propustit, než se zase vrátí.

Když se osuším, otřu zamlžené zrcadlo a otočím se k němu bokem. Břicho mám ploché jako prkno. A stejně...

V posledních minutách svého života mi Xander něco zanechal – příležitost vstřebat pravdu dřív, než se objevila Yasmin. Vytušil to. Věděl to – na okamžik to věděl a musím věřit, že to, co jsem zahlédla v jeho očích, byla radost.

Té ženské vůbec nevěřím. Nevím, co chce, ale nepřekvapilo by mě, kdyby mě nechala převézt na psychiatrii, kde by si mohla více užívat, jak mi „pomáhá“. Jestli se odsud chci dostat, musím se chovat normálně. Musím ji přesvědčit, že mám kam jít a má se o mě kdo postarat.

Natáhnu si tričko a kalhoty a na nejistých nohou vyjdu z koupelny. Takhle dlouho už jsem venku z postele nebyla, ani nepamatuju. Yasmin sedí u postele a prohlíží si můj spis.

Sáhnu do kapsy a sevřu v ruce svazek bankovek a klíč. Věci, které mi věnoval Xander toho dne, kdy zemřel.

„Naštěstí jsem našla tohle,“ oznámím a ukážu Yasmin klíč. „Nebudu muset žadonit u vrátného, aby mě pustil dovnitř.“

Díky, že jste mi dala vědět, že už jsem dost zdravá na to, aby mě propustili. Můj snoubenec je na služební cestě a já chci být doma, než se vrátí. Jsem moc ráda, že ta nehoda neovlivnila mé těhotenství. Právě jsme na to přišli.“

„Vy jste věděla, že jste těhotná?“ Yasmin zní sklíčeně. „Sestrám jste to ale neřekla.“

„Asi jsem byla v šoku z toho, co se stalo tomu... Xanderovi, i když jsem ho sotva znala.“

„Myslela jsem, že otcem by mohl být on...“

„Ne, díkybohu. To bych na dítě zůstala sama, což by bylo pěkně na nic. Jenom mi toho dne nabídl odvoz.“

„Zdravotníci říkali, že jste kvůli němu brečela...“

„Každopádně, zajdu si promluvit se sestrami o tom, jak se odsud dostat. Ráda jsem vás poznala, Yasmin, ale určitě existuje spousta lidí, kteří vaši pomoc potřebují víc než já.“

Je mi tak mdlo, až se třesu, ale nasadím úsměv a rázným krokem se vydám najít nějakou sestru.

Podepíšu revers a chytím si taxík. Věci, které mi dal Xander – peníze a klíč –, představují veškerý můj majetek. Pokud tedy bude ten byt prázdný.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Přitisknu ucho ke dveřím a poslouchám.

Xanderovi rodiče nechali byt prázdný celou tu dobu, kdy byl na cestách. Dneska tu určitě nebudou.

Dal mi klíč, protože chtěl, abych se tu cítila jako doma. Jsem si jistá, že by si přál, abych se vrátila právě sem.

Z bytu se neozývají žádné zvuky, takže si dovolím vstoupit. Procházím sluncem zalitými místnostmi a vnímám jejich tichou nehybnost. Všechno je přesně tak, jak jsme to tady nechali.

Se Xanderem jsme tu strávili jen jednu noc, ale to úplně stačí, aby pro mě tohle místo bylo důležité. Když jsme se vyčerpání z cest vpotáceli dovnitř, ohromil mě ten luxus – koupelna s několika sprchovými hlavicemi, kuchyně s kávovarem, který vypadá, že by člověka dovedl dopravit na Měsíc. K Xanderovi se ten byt vůbec nehodil – až na to nádherné vitrážové okno.

Vysvětlil mi, že když bourali kostel, který tu dřív stál, zachovali jeho čelní štít. „O tenhle byt byl z celé budovy největší zájem právě díky tomu rozetovému oknu.“

„Roze... cože?“ opáčila jsem nechápavě.

„Rozetové. To je z francouzštiny, znamená to růžička.“

„Ale růže přece nejsou modré,“ namítla jsem a on se zasmál.

Teď jsem tu sama a ležím na koberci v záplavě modrého světla. Pokud zůstanu dokonale nehybná, možná přestane

plynout i sám čas. Nedokážu Xandera přivést zpět, ale kdybych mohla zastavit čas, nevzdaloval by se mi.

V následujících dnech bloumám jako v transu z místnosti do místnosti a živím se konzervami, jako bych byla stále na moři. V noci spím v Xanderově posteli. Odpoledne lehávám pod oknem a představuju si, že jsem zase kdesi uprostřed oceánu. Až teprve v tropech jsem zjistila, že skutečně modré moře je jediné tam. Ani zelené, ani tyrkysové, ale jasné modré. Modřejší, než nakolik je krev červená. Když spím, proniká mi takhle barva do snů.

Přemýšlím o buňkách, které se ve mně dělí. Nepochybuju o tom, že jsem těhotná. Že jsem za poslední dva měsíce neměla migrénu, je pro mě dostatečný důkaz. Než jsem odjela do Latinské Ameriky, doktor mi řekl, že je těžké předpovědět, kdy a proč přicházejí a odcházejí, ale zmínil se, že během těhotenství často ustávají. Tenkrát jsem si myslela, že takhle informace mi bude ještě pěkných pár let k ničemu.

Migrény mě bez varování přepadaly od rané puberty. Někdy i dvakrát třikrát za měsíc. Pokaždé jsem neměla jinou možnost než na chvíli odložit celý svůj život stranou, dokud bolest neodezní. Když jsem se živila jako švadlena, vždycky jsem se snažila udržovat si rezervu oproti termínům, aby moji zákazníci nebyli zklamaní, kdybych musela strávit den nebo dva v posteli. Když jsem zvažovala, jestli se připojit k Xanderovi na jeho plavbě přes Pacifik, tížily mě obavy, že občas nebudu schopná držet hlídku. On mě však ujistil, že v takovém případě dokáže loď řídit sám, dokud se nezotavím.

Nikdo mimo nemocnici neví, že jsem těhotná. Mám pocit, že bych tu mohla žít navěky, jako bych čekala, až se Xander vrátí. Ale potřebuju pomoc. Je mi třiadvacet. Nemám

žádnou rodinu ani přátele, protože než jsem vyrazila s batohem na cesty, nestihla jsem se s nikým pořádně sblížit.

Děti se nedají odložit stranou. Xander tu nebude, aby se o dítě postaral, zatímco já budu ležet v zatemněné místnosti omámená léky proti bolesti. Budu potřebovat pomoc.

Když jednoho odpoledne sleduju, jak slunce opisuje svůj oblouk po chladné obloze, zachrastí v zámku klíč.

Úděsem totálně strnu. Teď mě Xanderovi příbuzní objeví, jak se roztahuju v jeho bytě jako zlodějka.

„Nejde to otevřít,“ postěžuje si ženský hlas.

„Špatné patro, hlupáčku,“ odpoví další. Pak slyším smích a vzdalující se kroky.

Se srdcem v krku vstřebávám tu nepravděpodobnou úlevu. Jenomže až se u dveří někdo objeví příště, nebude to omyl. Podívám se na hodinky. Pondělí 29. září, čtyři hodiny odpoledne. Od Xanderovy smrti uběhly více než tři týdny. Mohla bych dnes večer zajet na Whale Beach. Všední den večer je dobrý čas na návštěvu. Je velká šance, že Blairovi budou doma a nebudou mít společnost.

Protože můj telefon skončil v hloubi oceánu a všechna Xanderova elektronika byla s námi v autě, nemám si jak vyhledat adresu. Naštěstí mi jednou ukázal fotky domu, ve kterém vyrůstal. Honosnou vilu na pobřeží dělila od pláže jen alej norfolkských borovic. Nemělo by být těžké ji najít.

Osprchuju se a zkusím z batohu vyhrabat ještě nějaké čisté oblečení. Nemám nic lepšího než džínovou sukni a tílko. Musím si brzy vyzvednout ze starého bytu svůj kufr.

Když vyjdu ven, překvapí mě, že je tepleji, než jsem čekala. Zatímco jsem ležela promrzlá v klimatizovaném bytě, jaro hezky pokročilo.

Zajdu do nedaleké autopůjčovny a pronajmu si nejlevnější auto v nabídce.

Vyberu trasu, která nevede přes místo naší nehody. Nedokázala bych snést pohled na úsek, kde cisterna přejela do protisměru.

Když dorazím na Whale Beach, jedu pomalu podél pobřeží a prohlížím si řádku opečovávaných vil. Jsem téměř na konci ulice, když se přede mnou vynoří dům ze Xanderových fotografií.

Takhle naživo vypadá ještě větší – snad třikrát větší než dům mojí babičky v Západní Austrálii. Levná půjčená mazda by tady rozhodně neudělala dobrý dojem, takže zaparkuju za rohem a k vysoké kované bráně dojdu pěšky. Je pěkný večer, avšak zapadající slunce se schovává za domem, a když vstoupím do jeho stínu, odvaha mě rázem opustí. Ohlédnu se směrem k Whale Beach, kde se po zlatém písku prochází několik párů.

Vedu se se Xanderem za ruku po pláži. Najednou si klekne na jedno koleno. Evie, miluji tě. Chci s tebou strávit zbytek života.

Odvrátím se od oceánu a stisknu tlačítko zvonku.

V tu chvíli se rozezní šílený štěkot. Po příjezdové cestě se ke mně řítí mohutný vlčák.

Vydešeně o krok ucouvnu. Opravdu chci jít dovnitř? Pes doráží zevnitř na bránu a od tlamy mu stříká pěna. Než se však stačím rozhodnout, brána se otevře a zvíře je na svobodě.

„Ahoj, pejsku. Hodný pejsek.“

Xander mi kdysi řekl, jak se ten pes jmenuje. Bruno? Baxter? Nadšeně na mě skočí. Přeshlápnu, abych se zapřela a neupadla, a zkřížím paže před trupem v ochranném gestu. Zvíře však brzy dopadne zpátky na všechny čtyři a vyrazí směrem k domu. Následuju ho.

Obrovská krychle domu má holé stěny s velkými okny, v nichž se odráží nebe. Fasáda je natřená nudným odstínem béžové a rozlehlý trávník nezdobí žádné keře ani záhony. Jistě,

i strohost může být elegantní, ale kdybych já byla bohatá, chtěla bych, aby můj domov sršel barvami a vyzařoval osobitost. Na světě jsou ovšem horší věci než být nudný.

Když se blížím k domu, zatáhnu břicho, ačkoliv jsem si jistá, že těhotenství na mně ještě vidět není. Doufám, že mi přičtou k dobru, že jsem se odhodlala setkat se s nimi tváří v tvář.

Když vstoupím na zápraží, otevrou se dveře. Předě mnou stojí vysoká, elegantní žena, vypadá zhruba na padesát. Její tmavě modrý kostýmek s úzkou sukní je určité šitý na míru. Blondaté vlasy má sčesané do francouzského drdolu.

„Mohu vám nějak pomoci?“

Ten hlas. *Matka*, kterou jsem tenkrát slyšela ze záznamníku. Patricia Blairová se netváří přátelsky, ale přičítám to tomu, že si myslí, že jsem jen nějaká náhodná návštěvnice.

„Omlouvám se, že přicházím takto bez pozvání,“ začnu. „Jsem Eve Sylvesterová. Byla jsem na té jachtě.“

KAPITOLA PÁTÁ

Patricia se na mě zářivě a napjatě usmívá. „Jak se vám daří, Eve? Neviděla jsem vás na pohřbu...”

„Nevěděla jsem o něm.“

„Je od vás hezké, že jste přišla vyjádřit soustrast. Bohužel teď není vhodná doba.“

No, to je mizerný začátek.

„Od té nehody jsem byla v nemocnici,“ vysvětlím. „Neměla jsem vaše telefonní číslo, takže jsem nemohla zavolat. Musela jsem si půjčit auto, abych za vámi mohla přijet.“

„Tomu nerozumím,“ zvedne Patricia zkoumavě bradu. „Byla jste při té nehodě, ale zároveň jste se plavila s Alexandrem na jachtě? To je mi ale náhoda.“

„Paní Blairová, já jsem s vaším synem jela v tom lexusu.“ Sakra, Xander mi kladl na srdce, abych jeho matku neoslovovala paní Blairová.

Patricia zavrtí hlavou. „Kdepak, v tom autě žádný spolejzdec nebyl. Domnívám se, že kdybyste cestovala s mým synem, nemohla byste to přežít.“

„Někdo mě vytáhl ještě před výbuchem.“

„Cože? Myslela jsem, že na to nebyl čas.“

Stojíme tam a civíme na sebe.

Co na to asi tak můžu říct? Patricia si nejspíš myslí, že rozhodnutí vytáhnout nejdřív mě stálo Xandera život. A má pravdu.

Takže Xanderovým rodičům nikdo neřekl, že jsem byla zraněná. Vůbec nevěděli, že jsem v tom autě jela taky. Proto mě v nemocnici nikdo nenavštívil.

„Pokud je to pravda, určitě vás zklamalo, že jste zmeškala pohřeb,“ dodá Patricia.

Pokud je to pravda. Musím se přemoct, abych sebou ne-trhla. Byl to jen řečnický obrat.

„Moji dceru Lauren napadlo, že bychom měli zkusit najít toho člověka, co se s Alexanderem plavil,“ pokračuje Patricia, „ale nedokázali jsme si vybavit vaše jméno a se vším tím zařizováním kolem pohřbu... Nikdy mě nenapadlo, že jste mohla být v tom autě také. Alexander byl na cestě na velmi speciální opětovné shledání se svou přítelkyní. Proč by s sebou bral...“ Ta otázka zůstane viset ve vzduchu.

Nejsem si jistá, čím začít. Možná bych mohla poukázat na to, že Charlotte už nebyla Xanderova přítelkyně, ale netoužím se pouštět do hádky s truchlící matkou.

„Máte na srdci ještě něco?“ zeptá se Patricia.

Páni, ona opravdu chce, abych odešla. „Ne. Omlouvám se za vyrušení. Mohla byste mi na sebe prosím dát telefon, abych vám zítra mohla zavolat?“

„To asi můžu... Přinesu pero.“ Zmizí v domě a zavře za sebou dveře.

Měla bych ještě něco říct? Pokud odejdu, aniž vysvětlím, kde aktuálně přebývám, bude to ještě horší, až mě Patricia v tom bytě najde. Ale do takhle vážného rozhovoru bych se neměla pouštět na zápraží.

Dveře se znovu otevřou, ale neobjeví se v nich Patricia. Tahle žena je podobně vysoká a blondatá a na sobě má drahý kostýmek, ale je mnohem mladší.

„Ahoj, já jsem Lauren. Pojďte dál,“ pozve mě a věnuje mi přátelský úsměv.

„Myslím, že vaše matka je zaneprázdněná...“

„Ne, to je v pořádku. Prosím, pojdte se seznámit s mým otcem.“

„Ehm... Tak dobře.“ Následuji Lauren přes sterilní předsíň. Úplně všechno je tu béžové, stejně jako dům zvenku. Jedinou ozdobou je prázdná kamenná váza na nízkém stolku u zdi.

V domě, kde jsem vyrůstala, byl kašdický pokoj přeplněný drobnostkami. Na jídelním stole trůnil babiččin šicí stroj a podlaha byla ustavičně pokrytá ústřížky látek a příze. Vždycky jsem toužila po větším prostoru. Tenhle dům je ale tak prázdný. Působí na mě, jako by tu nikdo nežil.

A přesto právě tady Xander vyrůstal. Měl by tu teď být se mnou, představovat mě svým rodičům, seznamovat mě s členy své rodiny.

Nemysli na Xandera.

Když vstoupíme do obývacího pokoje, rozevře se přede mnou jen další béžové panorama. Patricia stojí u psacího stolu a třímá poznámkový blok a pero – pravděpodobně zrovna píše své telefonní číslo. Na pohovce popíjí červené víno muž středního věku.

Když mě Patricia spatří, zachmuří se.

„S matkou už jste se seznámila – a tohle je můj otec Dickie,“ řekne Lauren. „Tati, tohle je Eve, co plula se Xanderem na Joy.“

Dickie vstane a podá mi ruku. Je menší než jeho žena, hladce oholený a plešatý, obličej má kulatý jako koláček. V životě bych si netipla, že je to Xanderův táta.

„Dáte si skleničku vína, Eve?“ Lauren zvedne z příborníku karafu a rovnou mi začne nalévat.

„Ne, nemůžu.“

Lauren karafu odloží tak rázně, že se křišťál div neroztříští. Patricia vypadá dotčeně. Je odmítnutí vína faux faux?

„Řídím,“ vysvětlím. „Promiňte, vlastně jsem nepřijela na zdvořilostní návštěvu. Potřebuju s vámi o něčem mluvit.“

„Ano, prožila jste si těžké chvíle. Eve mi právě sdělila,“ obrátí se k Lauren a Dickiemu, „že byla s Alexanderem v autě, když se stala ta nehoda.“ Mluví podivně nahlas a pomalu, jako by jim mohlo dělat problém jí porozumět. „Byla v nemocnici. Takže už víme, proč se neukázala na pohřbu. Rozčiluje mě, že nám o ní nedali vědět.“

Lauren a Dickie si vymění zmatené pohledy. V místnosti je takové ticho, že slyším šumění vln dorážejících na pláž, které sem doléhá otevřeným oknem.

„To je teda hrozné,“ poznamená Lauren a klesne do křesla. „Byla jste nějak vážně zraněná, Eve?“

Patricia se posadí na pohovku vedle Dickieho. Mám zůstat stát? Nakonec se vyhoupnu na barovou židli v naději, že je to méně nezdvořilé než se bez vyzvání posadit na pohovku.

„Fyzicky jsem v pořádku, ale je to náročné. Co mě propustili z nemocnice, skoro jsem nevycházela ven. Celé dny jsem strávila vleže na podlaze pod tím modrým oknem.“

„Pod modrým oknem?“ hlesne Patricia překvapeně, možná až trochu vylekaně. „Chcete tím říct, že jste bydlela v našem bytě na Saint Mary s Street?“

„Ano. A právě proto jsem za vámi přišla. Ráda bych vám to všechno vysvětlila.“

„Doufala jsem, že se ozvete,“ vloží se do toho znovu Lauren. „Chtěla bych se dozvědět něco o posledních měsících života mého bratra.“

„Teď ne,“ zarazí ji Patricia. „Potřebuji klidný rodinný večer. Navíc bychom si měli dvakrát rozmyslet, než se začneme štourat v Alexanderově životě. Měli bychom si hýčkat naše vlastní vzpomínky na něj, ne žádat ostatní, aby se podělili o ty své,“ zavrtí hlavou a zhluboka upije vína.

„Proto jsem vlastně tady,“ zopakuju. „Potřebuju vám říct, že jsme se Xanderem měli vztah. Vážný vztah.“

Lauren spadne brada. „Cože? Odkdy? Myslela jsem, že on a Char...“

„Říkala jsem, že bychom se do toho neměli pouštět,“ vzdychne Patricia. „Eve, omluvte mě. Volím si svůj vlastní způsob, jak truchlit po svém synovi. Nepotřebuji vědět, co se dělo na jachtě. Měl krásný pohřeb, který jsme mu vypravili spolu s Charlotte.“

Tak trochu očekávám, že Patricia odejde z místnosti, ale ona zůstane sedět. To její „omluvte mě“ tedy nejspíš znamená, že chce, abych odešla já.

Vstanu.

„Rozhodně nechceme, abyste si odsud odnesla nějaký špatný dojem, Eve,“ poznamená Lauren. „Ale tohle je v současné situaci docela velké sousto.“

„V konečném důsledku na tom nezáleží.“ Dickieho hlas je tak rázný, že téměř nadskočím. „Lidé si pamatují věci různě. Pokud Eve s Alexanderem prožila nějaký letní románek, nikomu to neublížilo. Charlotte věřila, že se Alexander vrací domů, aby si ji vzal. Tak to řekla na pohřbu. Nikdo nedošel k úhoně. Nebudeme štourat do vosího hnízda. Eve, doufám, že jste přinesla klíč od bytu. Lauren se tam chystá nastěhovat.“

Jako by se pode mnou rozhoupala podlaha. Takhle jsem si to tedy nepředstavovala – i když jsem věděla, že to nebude snadný rozhovor. Ale až se dozvědí o dítěti, budou přátelštější.

„Klíč vám teď dát nemůžu. Mám v tom bytě všechny svoje věci.“

„Hmm,“ zamručí Dickie. „Bylo od vás poněkud troufalé zdržovat se tam bez našeho svolení. Nicméně jedna noc navíc nikomu neuškodí. Ráno si pro něj přijdeme.“

„Ten klíč mi dal Xander. Měli jsme v plánu tam spolu žít.“

Blairovi si navzájem vymění sérii pohledů.

Dickie si odkašle. „Ten byt patří mně a mé ženě. Musíte pochopit, že váš románek s naším synem nezakládá žádný právní vztah. Nevytváří žádné závazky. I ta jachta je naše, protože jsme Alexanderovi dědicové. Už jsme ji nabídli k prodeji, takže ať vás ani nenapadne, že byste se mohla nastěhovat tam.“

„Já... chápu.“ Zadívám se ven. Pláž je nyní ve stínu, ale slunce se stále třpytí na hladině.

Chtějí, abych odešla. A já taky toužím odejít. Chci rázným krokem projít tou jejich běžovou chodbou a běžovou předsíní a už nikdy v životě se s nikým z nich nepotkat. Chci za sebou při odchodu prásknout těmi jejich běžovými dveřmi.

Ale nemůžu. Jsem tu kvůli něčemu důležitějšímu, než je má hrdost nebo zadostiučinění ze sebevědomého odchodu. Jakkoliv hrubí na mě jsou, dlužím jim pravdu.

„Mám důležitou novinu.“ Slova ze mě najednou padají opřekot. „Doufala jsem, že se nejdřív trochu líp poznáme, protože tohle pro vás určitě bude šok. Myslela jsem, že když všechno vysvětlím, necháte mě v tom bytě. Ale co je důležitější – zasloužíte si to vědět.“

„O čem to mluvíte?“ oboří se na mě Patricia už vyloženě nepřátelsky.

„Xander chtěl, abych s ním jela na ten oběd do Skipper Jack's. Chtěl vás se mnou seznámit, protože jsme plánovali společně našetřit nějaké peníze a obeplout svět. Založili bychom spolu rodinu.“

„I kdyby to byla pravda, proč nám to tady teď říkáte?“ opáčí Patricia. „Nic z toho už se teď nestane.“

„To je právě ono. Část z toho se už *stala*. Jsem těhotná.“
Rozhostí se ticho.

Patricia sedí jako zkamenělá, křečovitě svírá opěrku pohovky a třestí na mě zrak.